

*annem olsa... babam olsa
aylardan mayıs... günlerden tatil olsa
masada sevgiden başka
hiçbir şey olmasa...*

17

Handan Mecnun'un sorusuyla düşüncelere dalmışken, diğerleri masalın analizinden yola çıkarak gelenek ve öğretilerin kişisel ve toplumsal yaşama etkisi, teknolojinin neleri getirip neleri götürdüğü ve dünyanın genel durumu ile ilgili birçok konudan bahsediyorlardı

Bu sırada Mecnun kendine kahve alacağını söyleyince herkes istedi ve Ece de yardım etmek üzere onunla mutfağa gitti.

Kuzey ve Seray Mecnun'la ilgili sorular sordular. Maral'ın verdiği cevapların Mecnun'u yansıtmadığını düşünen Taylan araya girip birkaç açıklama yaptı, fakat Seray bu açıklamalarla ilgilenmedi. Şebnem ise ilginç buldu, özellikle Seray'ın dansa kalkması ile ilgili gözlemine hayret etmişti. Şimdi düşünüyordu da hep böyle olurdu.

O sırada Yannis Handan'ın yanına gidip gülümseyerek omzuna dokundu. "Nereye gittin sen?"

Genç kadın düşüncelerinden sıyrılıp, "Düşünüyordum," dedi. "Yannis? Senin de bir şeyi niye yaptığını anlamam bazen çok uzun sürebiliyor mu? Yani bir şey yapıyorsun veya diyorsun veya istiyorsun ama... Nedenini çok sonra anlamaya başlıyorsun. Sana da oluyor mu?"

Yannis gülümseyerek başını salladı. "Çok fazla olmaz ama oluyor elbet. Bence herkese olur."

Ece ve Mecnun kahvelerle döndüler, herkes kahvesini alırken Şebnem genç adama bakıp, "Size bir şey sormak istiyorum. Az evvel Seray'ın oyuna katılmasıyla ilgili söyledikleriniz..." dedi.

Mecnun başını salladı. "Evet?"

Şebnem arkadaşının bakışlarından kaçınarak sordu: "Niye böyle oluyor? Düşününce, genellikle böyle olduğunu fark ediyor insan. Çoğumuz bunu yapıyoruz. Seray bunu insanın düşünmesine bağladı, pek kabul etmediniz. Sizce sebebi ne?"

Mecnun omzunu silkti. "Korku."

Maral onun bu kadar ilgi odağı olmasından rahatsızdı. "Ne ilgisi var korkuyla?" dedi yüzünü buruşturarak.

Mecnun gülümseyerek, "Çok ilgisi var," dedi.

Seray hemen savunmaya geçti. "Hiç ilgisi yok. Neden korkayım ki? Ben çalışıyorum, seminerler veriyorum, kaç tane örgütteyim. Bazen kaç kişinin karşısında konuşuyorum, niye korkayım ki?"

Mecnun gülümseyerek sordu: "Peki açıklayın o zaman neden öyle yaptınız?"

Seray bir süre düşündükten sonra, "Yani... Bu şey... Oynamak... Yani... İnsan pist boşken... Sebebi tam bilemiyorum ama korku değil korku olsa... Korkuyor olsam... Özgüvenim olmasa... O kadar insanın içinde çıkıp tek başıma konuşamam değil mi?"

Mecnun başını salladı. "Konuşursunuz. İki farklı şeyler... Ordaki rolü seviyorsunuz ve o tanıdığınız toplum içinde rahatsızsınız. İnsanlar böyledir... Yapmak istedikleri bir şeyi ancak başkaları da yapıyorsa rahat yaparlar." Omzunu silkerek gülümsedi. "Niye böyle olduğunu kendimi bildim bileli anlamamışımdır ama böyledir."

Taylan araya girdi. "Toplum kuralları. Her yerde geçerlidir. Kanada'da bile ama tabii her toplumda kurallar değişik. Her toplumun doğru ve yanlışları farklı." Mecnun'a bakıp gülümsedi. "Sen bu kurallara hiç uymadın belki ama bu çoğumuzun yapabileceği bir şey değil."

Mecnun, "Niye?" diye sordu.

Taylan düşüncelerini topladı ve "Çünkü dışlanırsın, kınanırsın... Bazen en yakınların tarafından bile! Bu böyledir, ister kabul et ister etme, insan toplumsal bir varlıktır."

Mecnun gülerek, "O zaman aranızdan biri bana toplumu gösterebilir," dedi.

Eylül, "Nasıl yani?" diye sordu.

“Şu Taylan, şu Yannis, şu Ece, bakın kişileri göstermek kolay. Hani toplum?” diye sordu Mecnun.

Bu tartışmayı zaten gereksiz bulan Maral, “Ne kadar saçma, toplum gösterilir mi hiç! Anlamadım yani ne demek istiyorsun?” dedi.

Mecnun gülümsedi. “Demek istiyorum ki, insanlar... Gösteremedikleri bir kavramın kurallarına göre yaşıyorlar.”

Şebnem, “Ama toplum var Mecnun, sen ben, burdakiler, komşularımız, iş arkadaşlarımız, bunların hepsine toplum denir.”

Mecnun başını sallayarak, “Ha şöyle,” dedi. “Demek ki toplum dediğimiz şeye sen de dahilsin, ben de.” Taylan’a dönerek sordu: “Doğru mu?”

Taylan başıyla onayladı.

“Bu kuralları siz koymadınız. Ben de koymadım. Yani toplum dediğiniz aslında çoğunluk. Belki birçok kişi onaylamadığı halde, çoğunluk böyle istiyor diye düşünerek o kurallara uyuyor. Azınlık kuralları yaşatılıyor belki. Hiç aklınıza geldi mi bu?”

Taylan başını sallayarak, “Yok be aslanım, o kadar basit değil o iş...” dedi. “Yani bu düzen böyle gelmiş, böyle gidiyor. Herkes istese de istemese de toplumsal olmak zorunda. Yoksa...”

Handan araya girdi. “Yoksa n’olur?”

Taylan omzunu silkti. “Olacağı belli... Dışlanırsın, üzülürsün ve nihayetinde yapayalnız kalırsın.” Derin bir nefes aldı. “Bu yüzden maalesef insan en yakınlarına bile samimi olamıyor, kurallara uymak için zaman zaman yalan söylüyor. Böyle gelmiş böyle gidiyor işte...”

Mecnun çocukluk arkadaşının gözlerinin içine bakarak ciddiyetle konuştu. “Taylanım iyi düşün... İnsan... Yakın uzak fark etmez, başka bir insana samimi olamıyorsa... Aslında kendine samimi olamıyordur... Başkasına yalan söyleyen kendine yalan söyler!”

Bu tespit üzerine herkes hep bir ağızdan tartışmaya başladı. Kimi toplum kuralları nedeniyle yalan atmanın olağan olduğundan bahsederken, kimi hararetle karşı görüşü savunuyordu.

*

Handan’ın annesiyle babasını bıraktıktan sonra yürüye yürüye eve dönerlerken Aysel durmadan Emel’den bahsetmişti. Kendini çok yorgun hisseden Uğur eve girer girmez yatağa uzandı.

Aysel geceliğini giymiş saçlarını tarıyordu. “İyi ettim yarın akşama...” Saate bakıp düzeltti. “Yani bu akşama Emel Hanımları yemeğe davet etmekle değil mi? Sen de sevdiğin Tahsin Bey’i, ne güzel işte sohbet edersiniz.”

Dalmak üzere olan Uğur gözlerini zar zor açarak baktı karısına. “İyi ettin... İyi ettin de öbür sabah erkenden gidecek çocuklar. Yarın için belki planları vardı... Sormadan etmeden... Belki akşama hep beraber dışarda yiyelim diyeceklerdi.”

Aysel ışığı kapatıp yatarken, “Aman canım ne dışarda yemesi. Bugün yedik işte! Bir daha nerden bulacaklar benim yemeklerimi,” diyerek güldü. İki-üç dakika sonra tekrar seslendi. “Uğuuur.”

“Aysel ne var, yarın konuşalım çok yoruldu,” dedi adam gözlerini açmadan.

“Taylan’la Eylül dans ediyordu biliyor musun, gördüm,” dedi Aysel heyecanla.

“Hıhı.”

“Bu iyiye işaret değil mi sence de?”

Kocasından cevap yerine hafif bir horultu sesi gelince, offf bu kadar önemli şeylerin olduğu bir günde de hemen horul horul uyuyorsun Uğur, pes sana diye geçirdi içinden ve Taylan’la Eylül’ün düğün organizasyonunu yaparken uykuya daldı.

*

Otelin bahçesinde süren ikili üçlü gruplardaki sohbetlerin her biri başka yöne giderken, siz biz kalkmış herkes senli benli konuşmaya başlamıştı. Akşamki eğlenceden ve sonrasında süren bu

sohbetten keyif alan Kuzey dikkati üzerine çekmek için sesini yükselterek, “Size bir şey soracağım... Hepinize!” dedi. “Burda çoğumuz otuz yaş civarıyız ve biraz büyükler var.” Maral’la Ece’ye dönerek gülümsedi. “Biraz daha gençler var... Birçok şey konuştuk... İnsanlar hem kişisel hem de toplumsal anlamda mutsuz, bunu kabul ediyoruz çoğumuz. Her yerde konuşup her yerde tartışıyoruz ama sonuçta hayatlarımızda değişen bir şey yok gibi... Çözüm ne deyince herkes pek çok şey söylüyor. İşte şimdiki gibi sohbet ediyoruz, birçok şey okuyoruz, sonuç yok... Yani benim böyle tartışmalarda iyice kafam karışıyor. Şöyle sade bir şey istiyorum ben, somut bir şey! Şunu yaparsan hayatın değişir ya da şunu yapmazsan hayatın değişir. Böyle bir formül, basit bir formül var mı?”

Gökhan gülerek kesin bir tavırla cevap verdi. “Yok öyle bir formül. İnanın bana, böyle somut bir formül olsa ben bulurdum. Birtakım şeyler değişmez bence.”

Mecnun gülerek araya girdi. “Açık konuşun açık! Neyi değiştirmek istiyorsunuz hayatınızda? Siz önce onu söyleyin, ben size formülü veririm.”

Herkes gülerken söze ilk giren Erdal oldu. “Örneğin ben kızlarla ilişkimde dertliyim. Değişsin arkadaş artık yaaa! Hep ben terk ediliyorum yeter yaaa!” Güldü. “Bir kere de ben terk etmek istiyorum.”

Maral boğazını temizleyerek, “Ben de... Sevdiğim insanlar beni... Benim onları sevdiğim gibi sevsinler istiyorum,” dedi.

Kuzey, “Yok ben bundan bahsetmiyorum, bunlar kişisel istekler,” dedi. “İnsanlar için sorun olabilir tabii ama benim kastettiğim daha çok... Yani... Sanki bir yerde bir hata yapıyoruz ve zincirleme her şey yanlış gidiyor.” Mecnun’a döndü. “Tam anlatamıyorum.”

Mecnun başını öne doğru eğerek, “İnsanın temel hatasını soruyorsun yani?” dedi.

Kuzey başını salladı. “Evet, onun gibi bir şey... Yani bu temel hata nedir? Nasıl bulabiliriz? Nasıl çözebiliriz?”

Mecnun omzunu silkti. “Gerçeğe sadık kalın. Bir şeyi yaşarken... Konu ne olursa olsun, gerçekten yana olun, hayatınız da değişsin dünya da!” Kuzey’e bakıp gülümsedi. “Zincirleme.”

Seray yüzünü buruşturarak, “Bu kadar basit yani? Şimdi ben gerçekçi olunca Afrika’daki açlar doycak yani öyle mi? Hem benim hem dünyanın tüm sorunları çözülecek?” dedi.

Ece tam konuyu derinleştirecek bir soru soracaktı ki vazgeçti. Bu kadının sürekli olumsuz konuşmasından hoşlanmamıştı. “Konu dünyanın değişmesi değil, bizim hayatlarımızın değişmesi sanırım,” diyerek araya girdi.

Mecnun güldü. “İnsanların hayatı değişmeden dünya nasıl değişsin? Şimdi sen kendi özel hayatında sorunluysan, başkalarına nasıl sorunsuz bir çözüm sunabilirsin ki?”

Ceren konuyu netleştirmek isteyerek, “Yani kendine baksın herkes diyorsun,” dedi.

Mecnun başını salladı. “Aynen öyle diyorum çünkü bana göre ortada bir sorun yok. Varsa bile tek sorun var. O da insanın... Kendini hiç tanımayan insanın, kendisi dışında her şeyi bilmeye çalışması.”

Erdal, “Aslında bir yerde hak veriyorum sana Mecnun,” dedi. “Ben bu konuda dağlar kadar kitap okudum. Okudukça kafam karışıyor, doğru ne yanlış ne şaşırıyorum.”

Mecnun gülerek cevap verdi. “Doğru ve yanlış diye bir şey yok arkadaş! Hayatta sadece gerçek ve sahte var! Ama kimse, hiçbir şeye gerçek mi sahte mi diye bakmaz! Herkes, her şeye doğru mu yanlış mı diye bakar!”

Handan araya girerek, “İşte bu noktada başlıyor zincirleme denen ters gidişat ama gerçek mi sahte mi sorusunu sormak da o kadar basit bir şey değil aslında,” dedi.

Mecnun ona dönerek, “Niye basit olmasın?” diye sordu.

Handan düşünceli bir şekilde, “Çünkü...” dedi. “Bir şeyin gerçek olup olmadığını da bilemiyoruz ki! Kriter ne olacak bu konuda? O kadar çok öğreti var ki zihnimizde!”

Mecnun omzunu silkti. “Benim tek kriterim doğadır! Tabiata bakarım ben, başka da hiiiç bir şeye bakmam. Bana ne şu bir saattir örnek verdiğiniz bilmem ne ‘izm’lerden felsefi akımlardan... Şunun bunun lafından! Toplumdan! Toplumsalımışşş... Toplum Mecnunsal olsun.”

Herkes onun son cümleyi söylerken yüzünün aldığı şekle gülerken, Seray hafif alaycı bir ses tonuyla, “Dağda tek başımıza büyüsek senin gibi düşünmek basit olabilirdi,” dedi.

Mecnun kaşlarını kaldırarak, “Benim gibi düşünmek dünyanın en kolay işi aslında, dağda büyümeye gerek yok şehirde de yaparsınız...” dedi. “İşe gidip gelirken yol kenarındaki otları, çiçekleri, sokakta gördüğünüz hayvanları seyretseniz... Biriyle konuşurken zahmet edip yüzüne gözlerine baksanız... Yorulunca şöyle bir gökyüzüne baksanız bile yeter.”

Eylül kendi kendine konuşur gibi, “Doğru söylüyor,” dedi ve tüm bakışları üzerinde hissederek sözlerini sürdürdü. “Doğru. Hiçbir şeye dikkat etmiyoruz, kabul edelim otomatikleştik... Makine gibiyiz. Yani ben genelde öyleyim.”

Ceren ve Ece başlarını sallayarak bu sözlere katıldıklarını belirttiler.

Erdal, “Bir de şey oluyor. Bana yani... Size de oluyor mu bilmem. Böyle her şey yolunda oluyor bazen hayatımda. Diyelim işim gücüm iyi, kız arkadaşım var diyelim, gayet mutluyuz, sağlık sıhhat yerinde. Her şey yolunda yani ama o zamanlarda bile bazen... Böyle gelip bir hüznün çöküyor,” dedi.

Şebnem, “Sanki bir şey eksik gibi bir his, değil mi?” deyince adam başını salladı.

Gökhan, “Evet ya o ne öyle, insanın içinde daima bir huzursuzluk var hakikaten,” diyerek bu durumu onayladı.

“O bir boşluk, eksiklik falan değil... Bilincin kaçınması,” dedi Mecnun gülerek ve herkes ona döndü. “Yapmadığınız şeyler, yapmak isteyip kuraldı muraldı ayıptı günahtı, anam şöyle üzülür babam böyle kızar diye...” Seray’a imalı bir şekilde baktı. “Toplumsal olduğumuz için aklımızdan kovduğumuz, itelediğimiz şeyler...” Gülümsedi. “Öyle itelediğimiz yerde uslu uslu oturamaz! Bilincimizi kaşır... Yaniii... Yapmadıkları insanı rahatsız ettiği sürece yaptıklarından asla tam olarak tatmin olmaz!”

Handan bir kez daha ona bakakaldı. Bu konuyu Güneş’le, o ölmeden bir ay kadar evvel tartıştıklarını hatırladı. “Her şeyimiz var ve arada hâlâ böyle bir boşluk hissediyorsak içimizde...” demişti Güneş bir sonuca varamayınca. “Şımarıklığımızdan işte!” diye kestirip atmışlardı. Bu açıklama ne kadar mantıklı gelmişti o zaman ikimize de diye düşündü genç kadın.

Maral şöyle bir etrafına baktı. Herkesin ilgiyle Mecnun’u dinlemesi çok komik geldi birden. Yorgunluktan salaklaştılar diye düşündü. Hele Ece! Yannis’e de kızgındı zaten! Havadan sudan üç cümle konuşup yine Handan’ı seyretmişti sevgi dolu bakışlarla! Ayağa kalkarak, “Artık gidip uyuyalım mı? Herkesin kafası durdu bence yorgunluktan. Hüznü bile kabul etmediğiniz bir yere geldiniz,” dedi gülümseyerek.

Seray kızı haklı bularak, “Ben de yorulduğum,” dedi ve ayağa kalktı. “Hepinizi tanımak güzeldi. Mecnun bu açıklamalar için sağ ol... Bu dünyada sorun yoktur, teorin çok güzel ama maalesef gerçekçi değil! Hayat çok acı olabiliyor birçok insan için. Anladığım kadarıyla sen pek hastalık, yokluk, ölüm... Yani acı görmemişsin bu yaşına kadar...”

Bu cümleyi duyunca Taylan midesine binlerce bıçak girmiş gibi hissetti. Elleri titredi ve tam ağzını açacakken Mecnun’un bir bakışıyla vazgeçti.

Mecnun başını salladı ve “Doğru... Ben pek bilmem böyle şeyleri,” deyip gülümsedi. “Hadi bakalım, nasıl gidiyoruz? Hepimiz arabaya sığmayız değil mi?”

*

Ece odaya girer girmez, “Offf ne gündü ama! Çok yorulduğum,” diyerek yatağa attı kendini. Otelde yeni tanıştığı, pek çoğunu ilk kez gördüğü insanlarla geçirdiği gece onu çok mutlu etmişti. Çoğunu ilginç ve eğlenceli bulmuştu. Maral ise onun Yannis’le ilgili gözlemlerini dinlemeye can atıyordu, üzerindeki çıkarırken, “E yorulursun tabii o kadar oynarsan... Ben de yorulduğum ama çalışarak,” diye hatırlattı ve hemen sordu. “Eeee nasıl buldun Yannis’i?”

“İyi biri ama pek konuşmuyor.” Bir an için duraksadı, söylemek üzere olduğu şeye arkadaşının vereceği tepkinin şimdiden içini sıktığını hissetmişti. “Sanırım sana ilgisi yok Maral, daha çok Handan’la ilgiliydi.”

Maral çıkardığı eteği sandalyeye fırlatırken, “Aman ne müthiş gözlem! Sanki ben bilmiyorum,” dedi. Duşa gidecekken vazgeçip iç çamaşırlarıyla oturdu yatağa. “Sence onu tavlama şansım nedir?”

Ece bu soruya cevap vermek istemedi. “Ya bak... Cevabımı duymak isteyeceğini sanmam.”

Maral kaşlarını kaldırarak, “Tavlayamazsın diyorsun yani?” diye sordu.

“Tavlamaktan ne kastettiğini bilmiyorum ama adam Handan’a âşık.” Maral’ın bir şey demesine fırsat vermeden sözlerine devam etti. “Kızım sen asıl Mecnun’a baksana! Adam çok ilginç!”

Maral yüzünü buruşturdu. “Aman! İki-üç süslü cümle etti diye mi ilginç?”

“Bak ben bugün ne öğrendim. Mecnun bir İngiliz kızla yaşamış, haberin var mıydı?”

“Yooo!” dedi Maral şaşırarak. “N’olmuş yaşamışsa? Yani bu yüzden mi ilginç? Hiç anlamıyorum seni Ece!” Ayağa kalktı. “Karizmadan anlamıyorsun sen... Bir Yannis’e bak, bir de Mecnun’a! Neyse... Ben duş alacağım, sen de alacak mısın?”

Ece beklemek ve Yannis hakkında daha fazla konuşmak istemedi. “Hayır ben sabah alırım, sana iyi geceler.”

*

Seray odaya girer girmez çantasını sandalyeye fırlatırken Şebnem’i iğneledi. “Fark etmedim sanma, sen de yarı yolda sattın beni!”

Şebnem böyle bir nutuk bekliyordu. Karşılıklı yataklara oturduklarında esneyerek cevap verdi. “Ne satması kızım, sohbet ettik işte!” Evet, Handan’ın boş biri olduğunu düşünmüştü o da başta, ama sohbet ilerledikçe onunla ve diğerleriyle konuşmaktan zevk almıştı. Seray’ın bu kadar sabit fikirli olmasını anlayamıyordu. O bunları düşünürken arkadaşı hırsıyla devam etti.

“Sohbet de sohbet olsa! Bir yığın hayal! Olmayacak şeyler!”

Seray’da başkalarını küçültmeden kendini iyi hissedemeyen insanların gerginliği vardı ve bu gece kendini bir an bile rahat bırakamamıştı. Bunun için arkadaşını suçluyordu; analitik Şebnem gitmiş, o aptal romantiklerle saf tutmuştu işte.

“Hadi hadi! Handan umduğumuz gibi çıkmadı diye sinirini benden çıkarma!” dedi Şebnem.

“Yooo... Tam da umduğum gibiydi işte... Mücadeleyi bırakmış bir salak! Yok tiyatroymuş da yok şu yok bu... Biblo gibi geziniyor ortada!”

“Masalı analiz edişini ağzı açık dinleyen bir tek bendim sanki!”

“Canım her dediği yanlış diye bir şey yok... Handan neyse de şu Mecnun’un fikirlerini merak etmeni anlayamadım ben senin.”

“Anlaşılmayacak nesi var? Söyledikleri doğru... Üstelik... Söylediği şeyleri hayatına geçirmiş gibi...”

“Ha onun için mi hayatta bir halt görmemişsin deyince sustu kaldı?”

Şebnem daha fazla uzatmak istemiyordu, Seray’ın böyle inat ettiğini daha önce de görmüştü. Eninde sonunda sakinleşip mantıklı düşünür dedi içinden. Banyoya yöneldi., “Bilmem ki... Bana daha çok kalkıyoruz diyerek konuyu kapadı gibi geldi. Hemen uyuyalım bence, yeterince yorulduk.”

*

Kuzey ve Erdal uyumadan önce bilincin kaşınması konusunda konuşurlarken, Gökhan sohbetteki birçok cümleyi kendi hayatına yerleştirip hatalarını ve kendisiyle ilgili bazı gerçekleri keşfetmekle meşguldü.

Arabaya hepsi sığamayacağı için Yannis önce Taylan ve arkadaşlarını bırakmaya gitmişti, onu beklerlerken Handan Mecnun’a sabaha işi olup olmadığını sordu.

“İşim yok bugün... Nereye gideceğiz?” dedi genç adam şaşırarak..

“Gezmek yok. Uyanınca simit poğaçaya ne bulursam alıp seraya geleceğim kahvaltıya... Sen ve ben uzun bir konuşma yapacağız.”

Mecnun gülerek, “Sende bir yargıç havası seziyorum Asi Kontes, hayırdır? Mahkeme mi kuracağız serada?” diye sordu.

Handan da güldü. “Ehhh öyle sayılır bir anlamda... Ben soracağım sen cevaplayacaksın, var mısın?”

Bu sırada Yannis geldi ve eve dönerlerken Mecnun kendi arabasının anahtarlarını Handan’a uzatarak sordu: “Yarın gelirken benim külüstürle gelir misin? Otel sana yakın. Sonra ben seni bırakırım.”

Handan anahtarları aldı, birbirlerine iyi geceler diledikten sonra Yannis onun eve girmesini bekledi ve seraya doğru sürerken arkadaşına sordu: “Sabaha sorgu var?”

Mecnun gülerek, “Öğleni bulur, kimse uyanamaz sabaha,” dedi.

Kısa süreli bir sessizlikten sonra Yannis, “Ona hepsini anlatacaksın?” diye sordu.

Mecnun omzunu silkti. “Anlatırım yaaa! O da anlar! Senden farkı yok... Kontes sağlam! Hadi şoför bey, seraya çekin de bir an önce çiçeklere geceyi anlatayım, uyumamış beklemişlerdir şimdi güzellerim.” diyerek güldü.

*

Eylül ve Ceren yatağa girip akşamki eğlencenin ve gecenin kısa bir analizini yaptıktan sonra sustular. Ceren hemen uykuya dalsa da Eylül dans ederlerken Ercüment’in eğilip kulağına fısıldadığı sözleri düşünüyordu: “Sonsuzluk gerçekten var mıdır acaba? Olsa ve biz içinde hep böyle kalsak!”

Gülümsedi. Kızım sen bu adamdan hoşlandın kabul etsene diyen Ceren’e nasıl da çıkmıştı! Ama o zaman emin değildim ki şimdi eminim diye düşündü ve Ercüment’le tanışmalarını, birkaç gün içindeki tüm konuşmalarını tekrar tekrar aklından geçirerek uykuya daldı.

Bu sırada Ercüment bir yandan Eylül’ün yüzünü, gülüşünü ve sesini düşünüyor bir yandan da Mecnun’u aklından geçiriyordu. Taylan’ın dönüş yolunda anlattıkları onu sarsmıştı. Mecnun neler yaşamıştı, adamın aynı anda hem annesi hem babası ölmüştü! Üstelik kardeşi de yoktu! Ercüment annesinin kaybını çok derinden yaşamış, kalabalık sülalesi bile onu yalnızlık hissinden kurtaramamıştı. Benim sadece annem öldü diye düşündü. Sonra babası aklına geldi... Vardı ama yoktu o da, belki de onun yüzünden bu kendini bir başına sanması hep, yıllardır kendisini arayıp sormayan adam... Amaaan boş ver, hepsi geçti dedi kendi kendine! Mecnun için daha zordu kuşkusuz, kimsesi yoktu ama gayet neşeliydi işte! Dünyada dolu insan var! Eylül var diye düşündü sonra. Dikkati çabucak dağılan, sonra da kendisine en çok zevk veren düşünceye odaklanabilen insanlardandı. Gülümseyerek hayallere daldı.

*

Yorucu bir geceden sonra gün ağarana kadar uyuyamayan tek kişi Taylan’dı. Bahçedeki sohbeti kafasında defalarca evirip çevirdi. Mecnun’un, o dangalak Seray’ın ettiği laftan sonra gülümseyebilen arkadaşının, arkadaştan öte dostunun ettiği laf çınlıyordu kulağında: “Taylanım iyi düşün... İnsan... Yakın uzak fark etmez, başka bir insana samimi olamıyorsa... Aslında kendine samimi olamıyordur... Başkasına yalan söyleyen, kendine yalan söyler!”

Aslında bu konuları ilk defa konuşmuyorlardı. Buna benzer kaç konuşma yaptı Mecnun bana, ben neden bu gece bu kadar etkilendim diye düşündü. Nedenini bulmaya çalışmaktan vazgeçti. Mühim olan etkilenmesiydi. Bunu defalarca duymuş ya da düşünmüş olması önemli değildi. Onun dediklerini ilk defa bu gece anladım, mühim olan nokta bu diye geçirdi içinden.

Sabah uyanır uyanmaz anne ve babasıyla konuşmaya karar verdi. Neler söyleyeceğini aklından geçirmeye başlar başlamaz ter bastı. Hayır, bunu karşılıklı konuşmam mümkün değil diye düşündü ve ses çıkarmamaya çalışarak salona gitti, babasının dergileri istiflediği köşeden bir kalem ve birkaç kâğıt alıp odasına döndü ve masaya oturup yazmaya başladı.

Merhaba anneciğim ve babacığım diye başladıktan sonra yüzünü buruşturdu önce, sonra kâğıdı buruşturup yere fırlattı. Yapmacık duruyor, hâlâ yalan var bu hitapta, karşında onlar varmış gibi yaz diye uyardı kendini.

Tekrar başladı: *Merhaba annecim ve babacım...* Bu küçük değişiklik onu biraz rahatlatmıştı; mektubu yazdığı insanlara, onların olası tepkilerine değil, kendine, sadece kendi hissettiklerine dönebilmek ona çok zor geliyordu. Ne kadar doğrudan olursam o kadar az acıtırım kendimi diye düşündü.

*

Aysel erkenden kalkıp mutfaktaki televizyonu açtı. Biraz gürültü ederek kahvaltı hazırlarken Uğur geldi ve televizyonun sesini kısarken, “Boşuna uğraşma top atsan uyanmazlar, geç geldiler,” dedi gülererek.

Kadın çayları doldururken kafasını yana eğerek, “E uyusunlar bari, biz de ikimiz yeriz gel,” dedi.

Uğur çabucak bir şeyler atıştırırken kadın programını açıkladı: Yemek yapacaktı, tatlı yapacaktı, hallediverirdi Nurcan’la! Uğur karısının Nurcan’la arkadaşlığının sağlamlığına zaman zaman şaşırırdı. Aynı telden çaldıkları için herhalde diye düşündü içinden.

“Akşam geç kalma sakın, misafirlerden önce gel,” diye tembihleyerek kocasını uğurladıktan sonra hemen arkadaşını aradı.

Nurcan oturduğu koltukta kıpırdamadan çalan telefonu dinledi. Arayan numaraya bakmasına gerek yoktu! Rıza erkenden yola koyulmuştu ama henüz Çanakkale’ye varmış olamazdı.

El işini aldı. Artık ben yokum Aysel! Arayacaksın ama beni bulamayacaksın! Madem bunca zaman sen var gibi göründün ama yoktun! Bundan sonra da ben yokum dedi kendi kendine.

Aysel telefonu kaparken, “Allah Allah!” dedi merakla. “Çanakkale’ye mi gitti acaba? Bana söylemeden gitmezdi ama...”

*

Handan öğlene doğru uyandı. Hava sıcaklığı boğucu olmaya başlamıştı, üzerine bulduğu en ince şey olan minik çiçekli beyaz bir elbise geçirdi. Duş yapıp ıslak saçla uyuduğu için sağa sola fırlayan saçlarını şekle sokamayınca beyaz spor şapkasını taktı. Emel Hanım hızla dışarı çıkan kızını bahçe kapısında durdurdu.

Kahvaltı hazır, iki lokma bir şey yemeyecek miydi? Bu telaş neydi? Nereye gidiyordu? Ne zaman gelecekti? Akşama Uğur Beylere yemeğe gideceklerdi, vakitlice gelmeliydi...

Genç kadın sorguda birkaç dakika kaybettikten sonra otele gitti ve Mecnun’un arabasını alıp seraya doğru yola çıktı. Öksürürken arabanın ne kadar süredir temizlenmediğini merak ederek Mecnun’a homurdandı biraz, ama müziği açar açmaz gülmeye başladı. *Sponge Bob*’un *Intro* parçası çalıyordu. Daha sonra *The Life of Brian* filminde duyulan *Monty Python*’dan *Always Look on the Bright Side of Life* (Daima Hayatın Parlak Yanına Bak) parçasını duyunca Mecnun’un gerçekten İngilizce bilip bilmediğini merak etti, bunu da ona sorulacaklar listesine ekledi.

Seraya vardığında Mecnun onu elinde sigara ve kahveyle karşıladı.

Handan gelirirken aldığı gevrek ve poğaçaları masa görevini üstlenen tabureye koyarken nadiren sigara içen adamın aç karnına içmesine şaşırarak sordu: “Ne o sigara sabah sabah!”

Mecnun sigara ve kahveyi göstererek, “Bunlar sigara ve kahve gibi görünüyor ama değil! İlaç bunlar!” Güldü. “Üstüne afiyet kabız olmuşum da...”

Handan gülümsedi. “Hiç ayıp günah kavramın yok değil mi Mecnun?”

“Yaaa bunun neresi ayıp? İçinde kalsın da bir gör bakalım.” Güldü. “Sen İstanbul’daki Laleli semti nasıl o adı almış duymadın mı?”

“Yooo...” dedi genç kadın.

Mecnun onun karşısına geçip anlatmaya başladı. “Laleli diye bir cami varmış orda. Caminin hikâyesi şöyleymiş: Bu camiyi Sultan III. Mustafa yaptırmış. Cami yapılırken, çevreden Laleli Baba namında bir din büyüğünün yaşadığını, gerçek bir mürşit olduğunu, hikmetli sözler söylediğini falan öğrenmiş, görüşmek istemiş ve o da buyur etmiş. Padişah Laleli Baba’nın sohbetini çok sevmiş ve onu daha sık görmek istemiş. Ayrılırken ona, ‘Efendi Hazretleri, bu dünyada en güzel şey nedir acaba?’ diye sormuş. O da, ‘Bu dünyada en değerli şey yedikten içtikten sonra sıkıntısız biçimde def-i hacet, yani büyük abdestini yapabilmektir’ demiş.” Gülümsedi. “Bir adı daha var biliyorsun ama onu küfürlerde kullandıkları için sevmiyorum, onu kullanmayayım.”

“Eeee sonra n’olmuş?” diye sordu Handan merakla gülümseyerek.

Mecnun kahvesinden bir yudum alarak anlatmaya devam etti. “Padişah bozulmuş tabii bu cevaba. Kaç saattir derin ve büyüleyici konuşmalarıyla herkesi etkileyen bir adama bu cevabı hiç yakıştıramamış. Hatta bu cevabı biraz kaba bulmuş. Sonra işte başka bir şey demeden yanındakilerle saraya dönmüş. Ertesi gün Padişah şiddetli şekilde kabız olmuş. Bir gün, iki gün, üç gün, beş gün, ne kadarsa artık, sarayın bütün ilgilileri ve hekimbaşı seferber olmuş, bilinen bütün ilaç ve yöntemleri uygulamışlar. Padişah kıvrım kıvrım kıvrınmış, sonra birinin aklına Laleli Baba’ya haber vermek gelmiş... İşte kısa keseyim, Padişahın izniyle haber verilmiş. Laleli Baba saraya getirilmiş. Padişah yalvarıyormuş, ‘Bana yardım et her istediğini yaparım,’ diye. Laleli Baba, ‘O kadar kolay değil, karşılık olarak ne vereceksiniz?’ diye sorunca, ‘Senin bölgede yaptırdığım o camiyi sana hibe edeceğim,’ demiş Padişah. Laleli Baba, ‘Yetmez,’ demiş. Padişah pek çok şey eklemiş, Laleli Baba hep yetmez deyip sonunda yeteni söylemiş. ‘Ben senin için dua ederim, Allah isterse bu dertten kurtulursun ama karşılığında saltanatı, padişahlığını isterim.’ Tabii Padişah düşünmüş. He dese bütün saltanat gidecek, demese bokunda boğulacak... Kem küm etmiş ama çaresiz kabul etmiş. Laleli Baba dua edip sırtını sıvazladıktan sonra, ‘Hadi git Allah’ın izniyle kurtulacaksın,’ demiş ve Padişah gerçekten kurtulmuş. Ama saltanat da elden gitmiş! İyileşmesine mi sevinsin, artık padişah olmamasına mı üzülün bilememiş. Laleli Baba onun bu haline bakıp demiş ki: ‘Bir saltanat ki bir def-i hacete değişiyor, öylesine ucuz bir saltanat bize lazım değil, al yine senin olsun.’ Sonra da işte Padişah onun ismini bir semte vermiş.”

Handan başını sallayarak, “Güzel hikâye, kim anlattı bunu?” diye sordu.

“Behiye öğretmenim... Müthiş bir insandır! Neyse işte. Bu hikâyeyi duyduğumdan beri, şu açgözlü, hırsız ve mikrop politikacılar kızdım mı kabız olduklarını hayal ediyorum. Bir sıçmılık gücü var aslında hepsinin” dedikten sonra, Handan gülerken eve yöneldi.

“Ben evin en ferahlatıcı köşesini bir ziyaret edeyim.”

*

Rafet erken kalkmıştı. Beraber kahvaltı ettikten sonra Atlas gezmek isteyince Gökhan onu alıp Ayvalık’a gitmeye karar verdi. Burnunun ucundaki denizi unutup Ayvalık’ta denize gireceğine çok sevindi çocuk. “E haklı çocuk...” dedi Rafet oğluna. “Burası onun evi. Başka yer başka yerdir. Şu kadarcık çocuk bile biliyor, arada değişiklik arıyor.”

Maral ve Ece saat on bir civarında kahvaltıya inebildiler. Otelin gece resepsiyonisti Hakan henüz gitmemişti, Maral’ın dün geceki düğünde garsonluk da yaptığını bildiği için sabah o gelene kadar çalışmaya devam etmişti. Maral hemen ondan özür diledi ve bir şeyler atıştırıp resepsiyona geçti. Otobüsü on buçukta olan Ece o vakte kadar ne yapacağını düşündü çayını yudumlarırken. Öğleden sonra sakin olur, resepsiyona gelirsin laflarız, o zamana kadar yüzersin, kitap falan okursun demişti Maral ama o akşama kadar denizde kalmaya karar verdi. Mecnun da olsa ne güzel olurdu şimdii!

Adamı görmek için dayanılmaz bir istek duydu. Sonra kendi kendine kızdı. Sohbetini sevdim de ondan diye düşündü. Yoksa birine öyle hemen tutuluveren bir insan değildi. Çantasından kitabını çıkarırken sahile Taylan, Ercüment, Eylül ve Ceren gelince gülümseyerek el salladı.

*

Önceki akşamdan bahsederek gevrek peynir poğaçası ve domatesten oluşan kahvaltılarını bitirirlerken Mecnun çayları tazeledi ve otururken genç kadına sordu: “Hadi bakalım Asi Kontes! Ne merak ediyorsan sor.”

Handan onun yüzüne bakarak biraz düşündü ve “O kadar çok şey merak ediyorum ki aslında ama sanırım hepsini tek bir soruya sığdırabilirim,” dedi.

Mecnun gülerek, “Kolaymış,” dedi.

“Sen nasıl oldu da böyle bir insan oldun Mecnun?”

Bu sözleri duyan adam kahkahayı patlattı. “E sen, doğumumdan bugüne olan her şeyi merak ediyorsun. Bu tek sorunun cevabı da pek uzun.”

Handan gülümseyerek, “Tek soru,” dedi.

Mecnun bir süre düşündü. “Şu soruyu maddeler haline getirsen, o maddelerin de şıkları olsa...”

Handan kahkaha attı. “Peki... Öncelikle merak ettiğim... Dışardan, hiç kimsenin ama hiç kimsenin sana müdahale etmesine izin vermiyorsun. Hiçbir şeyi ama hiçbir şeyi başka bir insanın söylemesi ya da toplum kurallarına bakarak falan değerlendirmiyorsun...” Duraksadı. “Annen baban sağken de böyle miydi?”

Mecnun başını sallayarak güldü. “Ha bak böyle daha kolay, şimdi bir şeyler söyleyebilirim sana... Evet! Ben sanırım doğuştan böyleymişim... Tabii annem ve babam da bana, her anne baba gibi müdahale etmek istemiş... Ben tam her sahnesini hatırlamıyorum ama ilk olay şöyle gelişmiş: Ben altı-yedi yaşında falanken, okula gideceğim zamanlar... Amcam Tire’den biraz yaşlı bir adamla bizi ziyarete gelmiş. Artık bayram mı seyran mı bilmem... Ben sokaktan eve gelince, onlara hoş geldiniz demişim.” Duraksadı. “Eve gelen misafire hoş geldiniz demek bana normal geliyormuş demek... Ama amcam el öpmediğime söylenmeye başlamış. Annem babam ısrar etmiş. Ben öbür odaya gitmişim... Annem gelip açıklamalar yapmış. Büyüklerin eli öpülür deyince ben niye diye sormuşum... Çünkü o büyük ve büyüğe saygı duyulur açıklaması...” Gülümsedi. “Aklıma yatmamış demek ve annem bana peki sen söyle neden adamın elini öpmüyorsun diye sorunca... Tanımıyorum ve sevmiyorum o adamı... İnsan tanımadığı insanı öpmez demişim... Sonra düşünüp hayır tanısa da öpmez... Sevmesi gerek... Sevdiğimiz insanları öperiz, sevmediğimiz birini neden öpelim demişim... İnsan sevince birini öper, saygı duyunca değil gibi laflar etmişim... Çok anlattı annem bana bunu sonradan... Neyse işte, olay büyümüş ve kıyamet kopmuş... Amcam gelip bana bağırmağa başlayınca ben evden fırlamış gitmişim! Gidiş o gidiş...”

Handan merakla sordu: “Ne demek gidiş o gidiş?”

Mecnun gülerek, “Valla bende hayal meyal bazı resimler var ama epey uzağa gitmişim, deniz kıyısına... Gece üşüyüp bir kaya dibine sığındığımı hatırlıyorum... İki gün bir gece dışarda kalmışım anlayacağın... İkinci günün akşamında bulmuşlar beni, açlıktan ve susuzluktan fenalaşmışım... Herkes seferber olup beni aramış, jandarma bulmuş... Jandarmayı değil, yani adamın yüzünü değil ama üniformasını da hatırlıyorum... İlginç ama acıktığımı ya da susadığımı hatırlamıyorum bak...”

Handan çok şaşırılmıştı. “Sonra n’oldu? Kızdılar mı sana? Dövdüler mi?” diye sordu.

Mecnun yüzünde şefkatli bir ifade belirirken başını geri attı. “Yok yok tam tersi... Annem ve babam benimle konuşmalar yapmış ve bana bir daha seni istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlamayacağız diye söz vermişler.” Gözleri daldı. “Ölene kadar da bu söze sadık kalmaya çalıştılar.” Güldü. “Tabii annem çok zorlandı. Üniversite sınavına girme zamanı gelince.”

Handan eve gelen onca tanımadığı insanın elini öptüğünü hatırlayarak, “Çok ilginçsin Mecnun yaaa! Bak şimdi düşünüyorum, bu el öpme işi bana da çok saçma gelmesine rağmen nedense ben hiç tartışmadım,” dedi kendine hayret ederek. “Sen o yaşta ne yapmışsın farkında mısın?”

“Ne?”

“Fabrika ayarlarına dokundurtmamışsın oğlum sen!”

Kahkaha attılar.

Mecnun gülmesi hafifleyince, “Hiçbir şekilde dokundurtmadım hem de,” dedi. “Bu nedenle annem babam çok çekti... Çok tartışma yaşadılar... Bazen çok insanla papaz oldular ama hep

sözlerine sadık kaldılar.” Gülümsedi. “Tabii bir de ilkokulda ilk yıllar beni okutan öğretmenim Behiye Hanım çok çekti. Annemlere de çok yardım etti. Hiç birinin hakkı ödenmez.”

Handan bir süre düşünüp, “Böyle başka hikâyeler de var mı?” diye sordu.

Mecnun güldü. “Ohooo, çook. Boşuna mı deli adım? Mesela ilkokul birde... Yine bir öpme vakası... Yan sırada oturan bir kız vardı, adı Pelin’di hiç unutmam. Fiş yazıyorduk, şöyle güneş vurmuştu yüzüne, o kadar hoşuma gitti ki kalkıp öpüverdim... Lan öpmemle kız bir yaygara kopardı... Behiye Hanım’ın eli ayağına dolaştı... Annesine babasına söylemiş... Onlar da muhafazakâr bir aileymiş, olay büyüdü... Yazık öğretmenim arayı bulana kadar ne çekti.”

Handan gülümseyerek, “Bu olayı tamamen hatırlıyor musun?” diye sordu.

Adam başını geri attı. “Yok, bu da parça parça... Sadece müdüre, ne var bunda yaaa seviyorum ben Pelin’i diye açıklamalar yaptığımı hatırlıyorum. İnsan seviyorsa ve öpüyorsa, bunun neresi kötü anlamamıştım! Yani tanımadığın birinin elini öpmek normal... Ama arkadaşının yanağını öpmek ayıp... Hiç anlamamıştım bu işi!”

Handan gülmesi geçince, “Buyur... İlkokul bir, sosyalleşmeye ilk adım! Peki sonra n’oldu? Herhalde her hoşuna giden, her sevgi duyduğun kıızı pat diye öpmeye devam etmedin?” dedi.

Mecnun gülerek, “Öptüm tabii ama bir farkla!” dedi.

“Nedir o fark?”

“O olaydan şunu öğrendim: Herkes her kelimeye aynı anlamı vermiyor... O günden sonra birini tanıdığımda, önce kelimelere ne anlam verdiğine bakar oldum... Aynı anlamı veren kızları öptüm, vermeyenlere eyvallah dedim... Sadece öpmek fiili için değil paradan tut, yaşamak, zenginlik, doğa, hayvan, hangi kelime olursa... Bana uymayana eyvallah!”

Handan başını öne eğerek, “Maral’a yaptığın gibi,” dedi.

“Maral’a yaptığım gibi, evet!”

Handan merak etti. “Peki duygudan nasıl bu kadar çabuk kurtuluyorsun? Dün dikkat ettim de... Maral’a hiç ama hiçbir şey hissetmediğini gördüm.”

Mecnun gülümsedi. “Duygudan kurtulmuyorum Asi Kontes! Duygu zaten benim! Tam tersine... Duyguma sahip çıkıyorum... Ben sadece... Nasıl söylesem... Yanlış yere odaklanan duygumun yönünü çevirerek o duyguya sahip çıkıyorum, sonra içimde serbest bırakıyorum... Doğru yere odaklanana kadar serbest!”

Handan bir süre düşündü. “Mecnun ben çok okudum... Çok film izledim... Sanat... Her konuda okudum... Ananemi biliyorsun zaten... Ben de hiç toplumun kafasıyla yaşayan biri olmadım... Daha doğrusu seni tanıyana dek olmadığımı sanırdım ama şu yaptığın açıklama, şu kendin oluşun! Şu... Nasıl desem, sıfır kompleks insan halin, beni çok çok aştı biliyor musun? Sana gerçekten hayranım... Ego falan yok oğlum sende, inanılmaz bir insansın! Dervişsin oğlum sen yaaa!”

Mecnun Handan'ın bu heyecanına güldü. “Abartma be! Her insan derviştir aslında... Kendisiyle tanışsın yeter ki!”

Handan sesli düşünmeye başladı. “Vayyy be! O kadar felsefe oku... O kadar... Din, Zen, Kabala, Budizm, Tasavvuf, faşizmden, sosyalizmden, kapitalizme kadar tüm doktrinleri yala yut, kişisel gelişim oku, oku, oku... İzle, araştır, her konuda yüzlerce insanla konuş, tartış... Üç gram ego parçala, beş gram geri al! Sonra bir bahçıvan çıksın karşına, tüm bildiklerini yerle bir etsin! Bu nasıl olur?”

Mecnun gülümsedi. “Çok kolay! Dün söyledim! Gerçeğe sadık kalmak... Bi kere sizin okuduklarınız hep başkasının dediği. Okuyan da bi güzel şekillendirilmiş. Yani... Bir insan bir şey okurken ortada kendi yoksa n’olur? Okumaya karşı değilim ama okuyan kim? Sen misin? Sen tam olarak sen olmadan okursan ne faydası var? Ben gerçekten hiçbir şeye karşı değilim ama dünyada tek bir günah ve ayıp olduğunu kabul ederim hep: Şuursuzluk! Yani insanın kendini bilmemesi... Dün gördün işte hatunu. Kendinden haberi yok! Neden milleti bekleyip dans ettiğini hiç düşünmemiş... Kendiyle ilgili ufacık, basit bir şeyi hiç düşünmemiş ama gelmiş dünyayı değiştirme nutukları atıyor! İnsanlar hep böyle...”

Handan biraz daha düşündü. “Farkındalık işte bu... Peki... Annen ve baban nasıl insanlardı?”

Bu soruyla adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Harika insanlardı aslında... Kendileri olunca... Her insan gibi... Babam buralıydı annem Konyalı. Ziraat mühendisiydi ikisi de.” Bir an için duraksadı. “Aslında böyle bir insan olmamı biraz da onları, özellikle annemi iyi gözlemeye borçluyum.”

Handan merakla, “Nasıl?” diye sordu.

Mecnun çiçekleri seyrederek anlatmaya başladı. “Ankara’da okurken tanışıp sevmişler birbirlerini. Annem için bu evlilik imkânsızmış çünkü babası, ta ilk gençliğinden, ticaretten ve camiden bir arkadaşının oğluna uygun görmüş onu. İki baba karar vermiş. İkisi de çok zengin tabii. İkisi de çok Müslüman falan. Bu izdivaç gerekliymiş... Pek çok açıdan... Kızlarına uygun gördükleri bu oğlanla annem iyi arkadaşmış, o da istemiyormuş annemle evlenmeyi. Annelerine anlatmışlar ama kâr etmemiş... Babamı annesine, yani anneanneme söylemiş tabii annem, artık okul biterken. Aman baban duymasın muhabbetleri. Neyse... Okul bitince annem belki hayatındaki ilk ve son kez cesur olmuş ve babamla evlenmiş... Kıyamet kopmuş tabii... Dedemin arkadaşıyla arası açılmış, annemi reddetmiş... Gönlünden... Resmen de reddedeceğini söylemiş durmuş yıllarca...”

Handan araya girmek istemiyordu ama çok merak etti. “Affetmemişler mi sen doğunca falan? Yani hiç tanımadın mı dedenle anneanneni?”

Mecnun başını eğdi. “Konya’ya giderdik iki-üç yılda bir, anneannemin bir arkadaşında gizlice görüşürdüm annem annesiyle... Dedem yemin etmiş onunla görüşeni affetmem, hakkımı helal etmem falan diye... Annem ölene kadar dayımı görmedim mesela ama annemin ablası olan teyzemle, anneannemi gördüm üç-beş kez...”

Handan, “Deve kini mi bu yaaa!” diye söylendi.

Mecnun güldü. “Ben hiçbir devenin yavrusuna böyle davranacağını sanmam... İnsan işi... Ne diyordu akşam Seray? İnsan düşünen bir varlıktır... Bak ne şahane olaylar... Anlattığım her şey düşünce ürünü dikkat edersen... Egoyla beslenen düşünce! Düşünceyle beslenen ego! Artık hangisini seçersen!”

“Eeee devam etsene...”

“Eeesi bu işte! Annem ve babam birbirlerini çok severlerdi... Buna rağmen annem hep hüzünlü bir kadındı... Şöyle ağzı dolu güldüğünü görmedim bir kere... Hep düşünürdü... Bu sera baba dedemden kalmış, amcamın hakkını ödemişler, bu evi yapmışlar... Yani zengin değildik hiçbir zaman ama paramız vardı... Gel gelelim parayı hiç yaşamaya harcamadı annem biliyor musun?”

“Nasıl yani?”

“Yani... Tatile gidelim derdik babamla... Konya’ya uğrayıp üç-beş saatte anneannemden duyduğu bilmem hangi antika halıya harcardı parayı mesela...” Eliyle evi işaret etti. “Gördün ya içerde, gereksiz bir yığın eşya... Kilim halı koltuk moltuk... Beni özel okula yollamaya kalktı ilkokuldan sonra... Kıyameti kopardım... Her gün burdan kalkıp İzmir’e okula gideceğim? Niye? Annem oğlunu özel okula yolladı desinler diye! Aslında ne lüks düşkünü bir kadındı ne de para... Ama şuursuzdu işte... Kendine hep Konya’daki baba evinden baktı bence... Hep ordan izledi... Yani komik bir durumdu aslında... Garip... Hep onlara bir şey ispat etmek istedi ömrünce... Eşyasıyla... Oğlunun tahsiliyle...”

Handan araya girdi. “Garip değil aslında, birçok çocuk bunu yapmaz mı? Ömrünce eleştirilir ve ellisine de gelse kendini annesiyle babasına beğendirmeye çalışır.”

Mecnun tekrar çiçeklere dalarak konuşmaya başladı. “Garip olan şeydu... Şimdi düşünüyorum da... Kendi istediği hayatı yaşamak için ailesine karşı çıktı... Meydan okudu... Ama kendi kurduğu bu hayatı yine onların istediği şekilde yaşadı... Ve ben bunu ona bir türlü anlatamadım... Babam da anlatamadı... Babam deli olurdu anneme, öyle severdi... Yüzü gülsün diye neler yapardı... Bağırın çağırın bir kadın değildi... Sinirli değildi ama hep hüzünlüydü... Hastaydı bir dönem... Habire düşük yapıyordu, kafayı çocuğa takmıştı... Ben küçüktüm, zaten ben de kaç düşük arasında doğmuşum... Böyle ara ara kafayı bir şeylere takardı... Hiç hayatın akışına bırakmazdı kendini... Hep acelesi vardı... Hep düşünürdü... Hep bir şeyleri kontrol etmeye çalışırdı... Hep bir şeyleri

oldurmaya çalışırdı... Yahu ne istersin hayattan, seni deli gibi seven kocan var, istediğin kadar çok olmasa da bir çocuğun var... Sevdiğin bir işin var, bir keyfini çıkar şu sahip olduklarının değil mi? İhl!”

Handan onun artık kendisiyle konuşmadığını fark etti. Adam sanki çiçeklerin yerine annesinin yüzünü koymuştu.

“Hava güzel, hayat harika, hadi tadını çıkar! Yok yok yok! Kafa durmadan meşgul! Çabuk Mecnun şu yetişecek! Çabuk Engin bu yetişecek... Çabuk çabuk çabuk... N’oldu Kadriye Hanım? Dünyanın işini düzenlerken gittin işte!” Handan’a döndü. “Öyle oldu işte! Bir gün İzmir’e yine bir iş için gitmişlerdi ve dönerken bir kaza yaşandı! Mezarlıklar var ya! Hep yoğun insanlarla dolu biliyor musun sen? Hiçbiri de oraya gitmeden işini bitiremedi...”

Mecnun susunca Handan bir süre sonra, “Peki okumaya neden bu kadar karşı çıktın Mecnun?” diye sordu.

Ayağa kalkan Mecnun, “Gel bak seni bir yere götüreceğim,” deyip arabayı işaret etti ve direksiyon başına geçtiğinde sözlerini sürdürdü. “Okul olayı bana baştan ters geldi. Yani sen de biliyorsundur... Behiye öğretmenim gibi birkaç değerli öğretmen sayesinde liseyi zar zor bitirdim! Anlattığı ders dışında doğru dürüst hiçbir şey bilmeyen öğretmenler... Bol küfürlü arkadaşlar... Her şey göstermelik... Belli bir yaş döneminde kimse seksten başka bir şey düşünmez ve konuşmazdı bilirsin... Ama bu aynı zamanda en ayıp şeydi... Utanmadan kızları bakışlarıyla rahatsız edip kız kardeşlerine bakan olursa kavga çıkaran şuursuzlar... Anadan babadan duyulan bir ideoloji, milliyetçilik, sosyalistlik, dincilik... Hiçbiri yoksa futbol... Bu ezber dolu hayatlar, bu insanlar bana ne verecekti? Askere gittim hemen ve orada da karar verdim. Doğa ve ben olacağız... Bahçıvanlık yaparak geçirmek istedim hayatı... Gitmeden işin inceliklerini öğrenmeye başlamıştım zaten, askerde de hep bahçe yaptım... E yapacağım iş belliyken... Okumak ne katacaktı bana?”

Mecnun bir mezarlığın önünde durup arabadan çıkınca Handan onu sessizce takip etti. Rengârenk çiçeklerle dolu yan yana iki mezarın önünde durdular.

Handan taşların üstünde yazanları okudu - sadece isimler, doğum ve ölüm tarihleri vardı. Mezarları çevreleyen küçük çitlerin üzerindeki resimleri gördüğünde ise gülümsedi. “Mecnun bunları kim yaptı? Senin fikrin mi?” Babasının mezarındaki çitlerin üzerinde Tom ve Jerry, annesininkinde ise Heidi ve Peter’ın resimleri vardı. Tahtalara çizilmiş ve boyanmıştı.

“Bayılırdı babam Tom ve Jerry’ye. Beraber seyreder ve gülerdik... Annem bize söylenirdi... Heidi ve Peter sonrası yapılan çizgi filmleri çok saçma bulurdu,” dedi Mecnun gülerken.

Mezarların yanına oturdular. İkisi de bir süre düşüncelere daldı.

Mecnun annesinin mezarındaki çiçekleri okşamaya başlayınca gözleri dolan Handan elini onun omzuna koyarak, “İkisi birden... Çok zor... Çok üzücü,” dedi sesinin titremesine engel olamayarak.

“İster inan ister inanma! Ölüm beni üzmez! Niye üzsün ki?” dedi Mecnun gülümseyerek. “Hepimiz öleceğiz! Tabii ki sevdiğim iki insanı bir daha göremeyeceğimi anlamak sarstı o gün... Ama hiçbir ölüm bende üç günden fazla etki bırakmaz... Özlerim... Özleyince uzun uzun fotoğraflara bakarım... O gün olanları hatırlarsam gülerim bile... Ölüm insanı neden üzsün Handan? Ölümü anlamayan, kabul edemeyen insan üzüldür!”

Handan’ın hüzünlü hali biraz geçti. “Haklısın aslında... Ben de biraz senin gibi düşünürüm hep bu konuda... Ama bazen insan üzüldüyor işte! Varken yok olmak... Hüzün veriyor.”

Mecnun kaşlarını kaldırarak, “İnsanın anlamadığı da bu işte!” dedi. “Varken yok olunur mu? Doğaya bak doğaya! Yokken var olunabilir ancak! Bir kere var olan hep vardır! Şekil değişir!”

Handan tam inancı konusunda bir şeyler soracakken adam sözlerini sürdürdü.

“Ben ölüme üzülmem! Hele babamın ölümüne hiç üzülmedim... Annemi düşününce üzüldürüm ama öldüğü için değil...”

Genç kadın şaşırarak sordu: “Niye?”

“Yaşamadığı için!”

Handan başını salladı. Mecnun’un anlattıkları, ifadeleri, hali tavrı, beynini yormuş ama sanki içine bir hafiflik vermişti. “Peki hiç mi pişman olmadın? Keşke okusaydım... Annemin dediğini yapsaydım falan diye?”

Mecnun, “Hayır,” dedikten sonra annesinin mezarının üzerine eğildi ve biraz uğraşarak toprakla bütünleşmiş bir saksı çıkardı, altından da bir kutu.

Handan ne olduğunu fark edemeden kutuyu elinde bulunca kapağını kaldırdı ve içinde katlanmış olarak duran kâğıdı açınca gözlerine inanamadı. “Mecnun... Sen... Sen üniversiteyi bitirmişsin! Hem de İktisat Fakültesi-İşletme! Sen üniversite mezunusun!”

Mecnun gülümsedi. “Bitirdim. N’olacak?”

“Ama... Ama milletten neden saklıyorsun?”

“Çünkü bunun milletle bir ilgisi yok! Annem her yıl form doldururdu, imzalatıp başvuru yapardı ve ben sınava girmezdim... Ölmeden evvel de aynısını yapmıştı... Sınava üç ay kala öldüler... Ben de hem onlarsız kalmanın boşluğundan, hem ona hediye etmek için... Çalışayım da gireyim bari dedim... Kazandım... Dersleri takip edebildiğim kadar ettim ve bitirdim geçen dönem.”

Handan Rafet’in söylediği, adamın ortadan kayboluşunun nedenini çözmüştü ama yine de bunu kimseye söylememesini anlamıyordu. “Bunu insan neden gizler? Niye saklıyorsun bunu Mecnun?”

“Özellikle saklamıyorum ki... Sadece söylemiyorum...” Gülümsedi. “Kimse bana, sen üniversiteye gittin mi diye sormadı şimdiye kadar.”

Handan hızlı hızlı konuştu. “Sormadılar mı? Benim yanımdayken kaç kere lise mezunu olduğunu söylediler.”

“Eeee? Onlardaki bilgi o... Ohooo herkesin her yanlış bilgisini düzeltecek olsam başka iş yapamam...” Gülümsedi. “Hem bunu söylemek de istemiyorum çünkü kendi isteğimle yaptığım bir şey değil. Bunu... Yani istedim ama anneme hediye etmek için istedim sadece! Başka hiçbir anlamı yok hayatımda! Bu sadece annemle ikimizin arasında bir şey... Bunu anlayabilirsin sen.”

Handan başını sallayarak, “Anladım ama... Hiç kimse bilmiyor mu benden başka?” dedi.

Adam şöyle bir düşündü. “Benim için anlamını kavrayan herkes biliyor aslında... Behiye öğretmenim, Yannis, Taylan... Bir de şimdi sen... Diğerleri anlayamaz bunu...”

“Peki ya Rafet abla? O da seni çok seviyor, bence ona söylemeliydin!”

“Sevgiyle ilgisi yok bunun... Ben de onu çok severim... Rafet abla da bu durumu anlar ayrıca... Ama bana yapılan ilk saldırıda, saldıran kişiyi yenmek için bendeki anlamı unuttur ve hemen diplomadan bahseder... Annem gibi yani... Bu benim istediğim bir şey değil.”

O sırada Taylan aradı ve Mecnun’u otele, denize davet etti, yarın gidiyoruz, akşama da çıkamayacağız misafir varmış, gel şurda görüşelim dedi.

Handan duyduklarının yoğunluğu ve şaşkınlığıyla birden çok yorgun hissetti kendini.

Mecnun ona durumu açıklayıp, “Gidelim mi?” diye sordu.

Genç kadın zorlukla ayağa kalkıp, “Tüm sorularım bitmedi ama çok yorulduğum, birazı da sonraya kalsın, hadi gidip yüzelim,” deyince beraberce seraya gittiler ve oradan Handan’a uğrayıp otele geçtiler.

*

Handan ve Mecnun gelince grup büyüdü, sohbet konuları genişledi ve bol bol kahkaha attılar.

Mecnun Ece’ye seradayken duyup istediği şarkının olduğu CD’yi kopyalayıp getirmişti. Kız bu hediyeye inanmadı, yoğun geçen iki günde nasıl vakit bulup yaptığını şaşırıldığını söyledi ve ona tekrar tekrar teşekkür etti. Gitmeden önce Mecnun’u bir kez daha görebildiği için çok mutluydu, bu hediye keyfini iyice yerine getirmişti.

Ercüment ve Eylül sık sık denize herkesten önce girip sonra çıkarak yalnız kalmaya çalıştılar, birbirleriyle iyice kaynaşmaları grubun gözünden kaçmamıştı, hepsi bu durumla tatlı tatlı dalga geçiyordu.

Maral resepsiyondan onları göremiyordu ama denize girmeyi pek sevmediğinden gruba dahil olmak gibi bir istek de duymuyordu. Saat beş civarında Yannis’i şortuyla ve omzunda havluyla

sahile giderken gördüğünde ise heveslendi. Mesai bitince ben de giderim diye düşünse de çok geçmeden herkes dağıldı. Ece de yemekten evvel dinlenip hazırlanmak için odaya çıktı.

*

Mecnun yemekten sonra Ece'yi terminale götürmek üzere otele uğradı. Maral ikisinin arkadaşlıklarına bir anlam verememişti, biraz da bozulduğu için onlarla gitmek istemedi.

Otobüs kalkmadan önce biraz sohbet ettiler. Birbirlerinin numaralarını telefonlara kaydettiler, otobüs hareket ettikten sonra Ece telefonuna sevgiyle baktı.

Aysel misafirlerini güzel bir şekilde ağırladı. Oğlunun arkadaşlarıyla gülüp eğlenmesini gördükçe o da mutlu oluyordu. Akşam yemeğinden sonra balkona geçen Taylan, Ercüment ve Handan'a çay götürürken Nurcan'ın evindeki ışığı fark edip bir an afalladı.. Zira onu gün boyu aklına geldikçe aramış, ne ev ne de cep telefonundan ulaşabilmişti.

Emel'in sohbetinden çok hoşlanmıştı. İki kadın sohbet konusunda hiç güçlük çekmezken, Tahsin ve Uğur'un da böyle bir problemi varmış gibi görünmüyordu.

Gece yarısı misafirler gidince Nurcan'ın ışığını tekrar kontrol etti Aysel. Karanlıktı. Neyse yarın ararım, az uyuyacağız zaten diye düşündü. Taylan ve Ercüment evden sabah altıda ayrılacaklardı.

Taylan uyuyamayacak kadar huzursuzdu, oysa bitişik odasında kalan Ercüment, Eylül düşleri kurarak hemen uykuya daldı.

Aysel ise o kadar yorgundu ki Uğur'dan bile önce uyudu.

Sabahın beşinde kahvaltı etmek istemeyen gençler hazırlanıp arabaya gittiler. Veda vakti gelmişti. Aysel elinde bir sürahi suyla kocasının çocuklarla vedalaşmasını bekledi, sonra "Hadi hayırlı yolculuklar," diyerek oğluna ve Ercüment'e sarıldı.

Taylan tam arabaya binerken cebinden çıkardığı zarfı bir saat sonra açma sözü alarak babasına verdi. "Önce mutlaka sen oku baba," diye rica etti.

Aysel'in, "Oğlum o ne?" demesine kalmadan araba uzaklaşıp gözden kaybolmuştu..

Suyu dökerken, "Su gibi gidip gelin inşallah," dedi kadın hüüzünle, eve geçer geçmez de Uğur'a zarfı açması için ısrar etmeye başladı.

Saat yediye kadar kâh mektupta ne yazdığını tahmin etti, kâh zarfı açmayan kocasına söylendi.

Uğur oğlunu dinledi, saat tam yedide mektubu merakla açtı.

Aysel Taylan'ın ne yazdığını kocasının yüzünden çıkarmaya çalışıyordu. Uğur'un ifadesizliğinden hiçbir şey anlayamayarak yüksek sesle, "Ver artık şunu bana Uğur," dedi. Adam sakince kalktı, karısını koltuğa oturttu ve oğullarının düzgün el yazısıyla dolu mektubu kadına uzatıp balkona çıktı.

Aysel mektubu okumaya başladı:

Merhaba annecim ve babacım,

Siz yan odada uyurken size mektup yazmak saçma oluyor biraz. Ancak konuşacak cesareti bulamadım çünkü ben bir korkağım. Hep korktum. İkinizden de.

Anne, belki senin ilgin, baba belki senin hep anlayışlı oluşun beni korkak yaptı. Neden bilmiyorum. Edebiyatım da iyi değildir. Kuralları bilirim ama etkili cümle kuramam. Aslında çok isterdim. Öyle cümleler kurayım ki, siz yıllardır içimde neler biriktirdiğimi, nasıl yaşadığımı anlayın. BENİ anlayın isterdim. Neyse.

Korkak olmamın nedeni sizsiniz diye düşünsem de, korkak olan ben olduğuma göre bu sorumluluğu üstlenmem gerek.

Artık yalanlarla yaşamak istemiyorum. Beni olduğumdan başka görmenizi istemiyorum. Anne bana her yaz evlenecek kızlar bulmaktan vazgeçmeni istiyorum çünkü ben bir geyim. Bu kelimenin anlamını bildiğinizi düşünüyorum. Gey!

Bunu burda size açıklarken, dünyanın en kötü gerçeğini açıklıyormuş gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. İnsanların bu duruma nefretle, hastalıkmiş gibi bakmasından da hoşlanmıyorum.

Ben böyle oldum. Bunun açıklaması, sebebi yok! Biliyorum bu mektubu okuyunca çok üzüleceksiniz, özellikle sen annecim ama niye üzüleceksiniz aslında onu anlamıyorum.

Ben eşcinselim ve her zaman da öyleydim! On dört-on beş yaşından itibaren tek bir kere bile bir kıza ilgi duymadım, hep erkeklerle ilgi duydum... Ama bu o kadar utanılacak bir şeydi ki toplumda, hem sizden hem de herkesten sakladım.. Yalancı ve ikizlülük, korkak bir insan oldum çıktım sonunda.

Sakladığım için de kendimi suçlamadım. Anne sen televizyonda çıkan eşcinsellerle dalga geçip ağzına geleni söylerken, ben bu durumu size açıklamayı aklımdan bile geçiremedim. Baba sana, son iki sene yaz tatillerinde söylemek istedim ama senden de çekindim. Başka insanların arkasından konuştuğunu hiç duymadım senin. Belki bu nedenle beni anlayacağını düşündüm. Babam değil dayım olsan veya amcam söyledim belki ama babamsın ve seni yıkmaktan çekindim. Toplumdaki bu anlayış beni de etkiledi demek ki. Söyleyemedim. Bilmiyorum nedenini. Tek bildiğim bu durum beni size karşı hep yalancı yaptı.

Üniversiteye giderken sevgililerim oldu ve telefonuma hep kız ismiyle kaydettim. Toplum içinde vebalı gibi davranılır bize. Her yerde! Kolay değil, lanetli bir durum olduğuna inanır çoğu insan maalesef. Bütün geyle ve lezbiyenler bilir bunu.

Bizim üniversitede herkes saklardı durumunu, hem çevreden hem ailesinden. Sadece geylelerin gittiği yerlere gitmek kalıyordu geriye bu ülkede! Sarkıcı olmak veya öyle bir meslek seçmek kalıyordu. Ancak kısıtarak bir iş yapabilir geyle bu ülkede!

Öğretmenler, doktorlar, hatta bizizat tanıdığım bir imam, herkes ama herkes saklıyordu durumunu. Çoğu meslekte insan, karşı cinsle evlenmemeyi başarsa da, mesela bu imam evliydi ve iki çocuğu vardı.

Bana, karısıyla yolda birkaç kez cinsel ilişkiye girdiğini ve her seferinde saatlerce kustuğunu anlattı. Yazsam daha neler neler duydum insanlardan! Açın okuyun neler geldi başına bir futbol hakeminin! Sanki diğer hakemler bir kadınla seks yaptıkları için maçları daha iyi yönetiyorlar gibi, rezil ettiler adamı medyada günlerce!

Bilmiyorum, belki siz de duymuşsunuzdur böyle hikâyeleri. Her yerden dışlanırsınız ama ben sadece eşcinsellerin bulunduğu bir dünyada olmak da istemedim! O dünyayı da çok yoz buldum ve üniversite hayatım boyunca da pek takılmadım çünkü benim tek özelliğim geyle olmak değildi!

Çiğeri beş para etmez insanlar, her meslekte her pisliği yapıyor ve sorgulanmıyorken, cinselliği yaşama şeklimden dolayı sorgulanmak istemedim. Sizi de zora sokmak istemedim.

Ne olur biraz anlamaya çalışın.

Çalan çırpan, din pazarlayan, tecavüz eden, karısını, çocuğunu döven, hak yiyen, hukuk çiğneyenler bu ülkede böyle dışlanmaz asla! Sinirlendim ve öldürdüm, namusum için öldürdüm gibi her tür zırva açıklama anlaşılabilir ama bu durum anlaşılamaz!

Zenginsen, mevki sahibiyisen, evde karın, beş ayrı yerde metresin varsa dışlanmazsın ama eşcinselsensen ahlaklısındır, hatta daha kötü bir günah ya da ayıp yoktur!

Niye?

Bir insanın durmadan, ben de bir insanım diye hatırlatma yaparak yaşaması çok zor!

Bu şartlarda bu ülkede yaşamak istemedim! Ve özgürce, ikizlülük yapmadan, yargılanmadan mesleğimi yapabileceğim bir yerde yaşamak istedim. Kanada'da çok rahatım.

Orda da homoseksüelliği abes bulan insanlar var ama burda oran yüzde doksan dokuzsa, orda yüzde beş bile değil. Başka ne diyebilirim?

Sevgilim de var. Adı Dylan. Üç yıldır birlikte yaşıyoruz ve çok mutluyuz. Onu ne kadar sevdiğimi bilmenizi isterdim, Onunla tanışmanızı...

Ama biliyorum bunların hepsi hayal!

Bu mektubu okuyunca, ne yapacağınızı bilmiyorum! Belki beni bağrınıza basacak, belki evlatlıktan reddedeceksiniz! Bilmiyorum ama artık hepsine hazırım.

Sizi çok seviyorum. Beni bir daha görmek istemezseniz, bu bana acı verir, hem de çok. Yıllardır kim olduğumu saklama sebeplerimden en büyüğü buydu sanırım: Sevginizden mahrum kalmak istemedim. Ancak bunun maliyeti, olduğum gibi olamamak oldu. Yalancı ve riyakâr oldum. Bu beni ne kadar acıttı kimse tahmin edemez.

Ama şimdi tepkiniz ne olursa olsun hazırım. Hepsine hazırım artık. Yalan söyleyemem bundan böyle çünkü yalan söyleyen kendine yalan söylüyor.

Bu gece anladım ki, insan kendini en yakınlarına kabul ettirmek için bile olsa, topluma göre hareket ediyor, yalan söylüyorsa, eksik kalıyor ve tam olamıyor. Yapması gereken, yapmadığı her şey, mutluluğuna gölge düşürüyor.

Yapmam gereken, taaa en başta bunu size söylemekti. Yapamadım. Bunun için özür dilerim.

Ama olduğum kişi için özür dilemiyorum. Ben demedim bedenime ve duygularıma git bir erkeğe âşık ol diye.

Bu bir hastalık değil, bu bir tercih değil! Bu bir psikolojik durum falan değil! Bu bir yetiştiriliş hatası değil! Tecavüze falan da uğramadım! Benim doğam bu ve ben bundan utanmıyorum.

Lütfen kendinizi hiçbir şey için suçlamayın ve sizi çok ama çok sevdiğimi unutmayın!

Bu arada bir not olarak belirtmeliyim, burada, Eski Foça'da, Mecnun dışında bu durumumu bilen yok ve bu durumun onunla mezarı kadar gideceğine eminim!

O her şeyi ta başından beri biliyor. Dertleşebildiğim bir o vardı ve yıllardır bunu sizden saklamamı hiç doğru bulmadı. Keşke onu baştan dinleseydim!

Yani 'toplum' konusunda içiniz ferah olsun. Söyleyeceklerim bu kadar!

Anlaşılmak dileğiyle.

Taylan

Uğur balkonda ne kadar kaldığını bilmiyordu. Odaya döndüğünde Aysel'in kaskatı durduğunu görünce biraz paniğe kapıldı. Başı koltuğa yaslı öylece yatıyordu karısı. Ambulans çağırıp hemen bir bardak su doldurdu. Bayılan kadını yüzüne su çarparak, hafifçe tokat atarak, durmadan "Aysel, Aysel uyan!" diyerek ayıltmaya çalıştı.